zákona směnkami nejsou, jsou přece směnkami podle předpisu § 403 čís. 1 tr. zák., poněvadž obžalovaný činností shora uvedenou vykonal vše, co ke skutkové podstatě tohoto trestného činu náleží, a čin byl dokonán tím, že blankety s padělanými podpisy byly obžalovaným k dalšímu jich použití jako směnek třetí osobě odevzdány. Odvolací soud se tedy nemýlil, uznav z důvodů uvedených v jeho rozsudku, že čin obžalovaného naplňuje skutkovou podstatu zločinu padělání soukromé listiny podle §§ 401, 403 čís. 1 tr. zák. Zmateční stížnost byla proto v této části jako bezpodstatná podle 1. odst. § 36 por. nov. zamítnuta.

Čís. 4522.

Nejde o porušení předpisu § 313 tr. ř., nebyla-li přísežní formule přizpůsobena tomu, že šlo o ženu porotkyni.

K otázce rozsahu zproštění úředníka od povinnosti zachovávati úřední tajemstvi (§ 151 čís. 2 tr. ř.; § 23 služ. pragm.).

Státní úředník v činné službě u úřadu, kde se obžalovaný dopustil trestného činu (§ 101 tr. zák.), může býti slyšen jako znalec v otázkách úředních (o způsobu úřadování a postupu při rozhodování ve věcech daňových); nevadí, že byl za znalce navržen presidiem dotyčného úřadu, připojivším se k trestnímu řízení jako soukromý účastník.

(Rozh. ze dne 8. listopadu 1932, Zm I 577/32.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zamítl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku porotního soudu v Praze ze dne 13. května 1932, jímž byl stěžovatel uznán vinným zločinem zneužití moci úřední podle § 101 tr. zák., mimo jiné z těchto

důvodů:

S hlediska čís. 4 § 344 tr. ř. uplatňuje zmateční stížnost především porušení předpisu § 313 tr. ř. o přísaze porotců, tvrdíc, že doslov přísahy v odstavci druhém § 313 nevyhovuje, pokud jde o ženy porotkyně, ani smyslu ani duchu zákona, ani úmyslu zákonodárce, ano se tam mluví »o nestrannosti ..... muže poctivého .....«, a že předseda porotního soudu měl pro ni doslov přísahy upraviti tak, by bylo dosaženo účele zákonodárcem zamýšleného, jehož není dosaženo, může-li v ní doslov přísahy vzbuditi pochybnost, že jí není vzhledem k jejímu doslovu vázána. § 313 tr. ř. nařizuje pod neplatností přísahu porotců na počátku hlavního přelíčení. Způsob přísahy je předepsán v prvém až třetím odstavci § 313 tr. ř. Předseda promluví k porotcům tak, jak uvedeno v druhém odstavci, a porotci pak odpoví: »přísahám, tak mi dopomáhej Bůh«. Tyto předpisy byly přesně zachovány, a i žena, zasedající v porotní lavici, byla tak podle protokolu o porotním hlavním přelíčení vzata do přísahy; nelze tedy vážně tvrditi, že předpis § 313 tr. ř. byl porušen. Že ovšem v přísežné formuli je doposud věta, že »rozhodnou s nestranností a rázností poctivého muže«, ač zasedala i porotkyně, nemění nic na skutečnosti, že i tato porotkyně, podrobivši se bez námi-

tek doslovu přísahy, přísahu skutečně vykonala. Námitka, že se mohla domnívati, že ji přísaha tohoto zákonného doslovu nezavazuje nebo se jí netýče, nemá ve spisech opory.

Zmatečnost podle čís. 4 § 344 tr. ř. a § 151 čís. 2 tr. ř. spatřuje stížnost v tom, že státní úředníci ve zmateční stížnosti blíže uvedení byli slyšeni jako svědci, ač nebyli zbaveni povinnosti zachovati úřední tajemství ohledně určitých skutečností, o nichž vypovídali. Leč presidium zemského finančního ředitelství zprostilo ve stížnosti ony svědky povinnosti, by »při svých svědeckých výpovědech v trestní věci proti obžalovanému zachovali úřední mlčenlivost«. Podle tohoto doslovu rozhodnutí presidia finančního ředitelství bylo vyhověno předpisu § 23 služ. pragmatiky, »že výjimka z povinnosti mlčenlivosti nastává jen, pokud byl úředník pro určitý případ zproštěn této povinnosti«. Vždyť tento případ, trestní věc proti obžalovanému, byl přesně označen v onom rozhodnutí presidia, což úplně stačí, to tím spíše, any byly presidiu dobře známy i konkretní skutečnosti, jichž se toto trestní řízení týkalo. Nalézací soud byl za tohoto stavu věci oprávněn svědky státní úředníky slyšeti o všech na souzený trestní případ se vztahujících okolnostech, poněvadž podle doslovu rozhodnutí presidia mohli volně vypovídati o všem, co souviselo s trestním případem stěžovatelovým. Že se tento úřad spokojil se všeobecným dožádáním soudu a že nepovažoval za potřebné informovati se předem o jednotlivostech a podrobnostech budoucích svědeckých výslechů, jest jen jeho vnitřní věcí a nalézací soud není povolán, by s tohoto hlediska sám rozhodoval o tom, jsou-li tu podmínky § 151 čís. 2 tr. ř. čili nic.

S hlediska zmatečnosti čís. 5 § 344 tr. ř. vytýká stížnost, dovolávajíc se ustanovení § 118/1 tr. ř., že znalci mají býti přibráni jen, je-li při ohledání třeba odborné znalosti, a dovozuje dále, že přibrání jich podle § 118 tr. ř. je nutné, nemůže-li soud míti zvláštní znalosti, na příkl. technické, chemické, lékařské a pod., nelze je však přibírati pro řešení otázek právních, an soud je povinen znáti právo. Avšak trestní řád zásadně nevylučuje znalecký důkaz tam, kde ohledání ani nebylo provedeno, buď že nebylo možné nebo že není potřebné. Ve stěžovatelově případě nešlo jen o řešení otázek právních, nýbrž vůbec o vysvětlení celého způsobu úřadování a postupu při rozhodování ve věcech daňových a dávkových u odvolací stolice, takže nebylo překážky, by si soud neopatřil potřebné informace od osob v tomto oboru zapracovaných jako znalců. Ostatně nelze zneuznati, že při rozsáhlosti a rozmanitosti vnitřních a prováděcích předpisů, upravujících úřadování v různých oborech státní správy, bude i ve směru právním někdy třeba slyšeti odborníka, aniž by tomu byla na překážku jinak správná zásada, že jura novit curia. Pokud stížnost namítá, že znalci Jan P. a Dr. Stanislav Š. nejsou způsobilými znalci, poněvadž ve svém oboru nerozhodují ve věci samé, nýbrž rozhoduje laická komise, jejíž rozhodnutí jen připravují, a že rozhodnutí vypracovaná úředníky z jejich oboru z více než tří čtvrtin nejvyšší správní soud zrušuje, jest uvésti, že tu předseda porotního soudu postupoval jistě správně a opatrně, vyžádav si od nejpovolanějšího místa, totiž od presidia zemského finančního ředitelství vyjádření, kdo jest způsobilý podati odborný posudek v souzeném případě. Navrhla-li obhajoba zji-

štění, že nejvyšším správním soudem jsou více než tři čtvrtiny rozhodnutí ve věcech daňových zrušovány, netvrdí tím nic konkrétního, co by mohlo osvědčiti, že znalci nejsou odborníky v otázkách, o nichž měli býti slyšeni, a že právě jejich rozhodnutí byla zrušována.

Ani stížností tvrzená stranickost znalců tu není. Znalci jsou státními úředníky v činné službě u úřadů, kde se obžalovaný dopustil trestných činů. Okolnost ta jest však bez významu, neboť nelze pochybovati o jejich nezaujatosti jen z toho důvodu, že se jiný úředník téhož úřadu dopustil nesprávností. Rovněž nebylo závady, by presidium zemského finančního ředitelství, jež se připojilo k trestnímu řízení jako soukromý účastník, je nenavrhlo jako znalce; nelze tu přece mluviti o nějaké škodě, stíhající finanční úřad, ano šlo o poškození státu, nikoliv úřadu, tím méně pak presidia úřadu a úředníků. Okolnost, že se znalec Jan P. připojil v původním svém svědeckém výslechu jménem eráru k trestnímu řízení, nepadá na váhu; šlo tu zřejmě jen o formalitu, jež byla později napravena tím, že jako zástupce soukromého účastníka vystupoval zástupce finační prokuratury. Třebaže úředník státu je povinen dbáti zájmu státu, nelze to vykládati tak, jak to činí stížnost, že státní úředník nemůže býti nepředpojatým znalcem v otázkách úředních; vždyť, třebaže státní úředník jest povinen dbáti zájmu státu, jest státním zájmem přece jen a především poctivé, spravedlivé a zákonům odpovídající rozhodování ve věcech úředních. Že znalci měli osobní zájem na věci nebo presidium zemského finančního ředitelství mělo zvláštní zájem právě na výslechu těchto znalců, stěžovatel neprokázal. Nemůže míti význam ani, že Jan P. byl slyšen již v kárném řízení; vždyť právě z toho bylo lze usuzovati na jeho informovanost a nevylučuje to jeho objektivitu, tím méně, an nebyl ani vyšetřujícím orgánem ani kárným soudcem ve věci stěžovatelově.

Čís. 4523.

Za včas podaný opravný prostriedok treba považovať i taký, ktorý bol podaný pred počiatkom zákonnej lehoty, počítanej od správneho doručenia napadnutého rozsudku.

(Rozh. z 8. novembra 1932, Zm III 289/32.)

Najvyšší súd v trestnej veci proti F. D., obžalovanému zo zločinu sprenevery v úrade, po verejnom pojednávaní o zmätočnej sťažnosti obžalovaného takto sa usniesol: Zmätočná sťažnosť, pokiaľ bola včas ohlásená a založená na dôvode zmätku podľa § 385 čís. 3 tr. p., sa odmieta, ináč sa zamieta.

Z dôvodov:

Ponevádž obžalovaný nebol pri odvolacom hlavnom pojednávaní ani sám prítomný, ani zastúpený svojím obhájcom, mal mu byť rozsudok odvolacieho súdu v smysle 2. odst. § 425 tr. p. doručený s poučením o opravnom prostriedku v smysle § 330 tr. p. Obžalovanému bol rozsu-